

CÍTOLIBSKÝ ZPRAVODAJ

4 / 97

ANKETA

? Co byste popřál sobě a svým blízkým přál do nového roku?

Určitě hlavně zdraví. Také spokojenost v práci i v rodině a hodně důvodů k radosti.

OBECNÍ ÚŘAD INFORMUJE

8. října bylo poslední veřejné zasedání Obecního zastupitelstva. Na něm nebyl vyřešen spor sportovců s majitelem části starého hřiště panem Mühlbergem. Nevím, jak se k této situaci vyjádřit. O další urovnání se pokusím 29. prosince na Klubu zastupitelů. Počátkem října jsme zaplatili městu Lounům částku 93.505,-Kč na neinvestiční náklady za školáky z Cítolib. Rada rozhodla i v příštím roce podpořit Městskou knihovnu v Lounech. Rada řeší problém obsazení bytu v čp. 329 /obecní dům/. Také je řešena stížnost paní Jonákové na psy manželů Hradcových. Koncem října se objevuje další zájemce o zámek, výsledek nula. 23. října vypravuje MuDr Petr Vopata o své cestě po Albánii. Další den je jednání s obcí Chlumčany o zrušení přináležení k našemu zdravotnímu středisku. 30. října přednáší PhDr Zdeněk Šesták o hudbě cítolibských mistrů. Ten samý den jsem se zúčastnil kontrolního dne na silničním obchvatu města Loun a zde se dozvěděl jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Nejdříve tu dobrou: silnice Cítoliby-Louny bude hotova do 31. října. Horší zprávu se pokusím popsát - v momentě dohotovení naší silnice bude na tuto silnici převedena veškerá doprava ze silnice Chomutov-Praha. Prosím zatím o klid budeme ještě jednat na referátu životního prostředí OÚ Louny, snad se něco vymyslí. Jsme v listopadu - pravidelně se jedná každou středu se

zástupci Stavomontáží a dodavatelské firmy o průběhu výkopových prací na telefonizaci obce. Při této příležitosti bych chtěl poprosit každého občana, který by měl k této akci jakékoliv připomínky, aby byl tak laskav a přišel je sdělit na Obecní úřad. 6. října se konala beseda s ředitelem Státního archivu v Lounech PhDr. Bohumilem Roedlem. 19. listopadu dochází k ukončení papírové války s plánovanou plynofikací obce. Večer otevíráme obálky zájemců na výstavbu této akce. Přihlásili se celkem čtyři firmy. V prosinci se rozhodne ve výběrovém řízení o skutečném dodavateli. Prosinec začíná cestou do Chomutova. Zde bylo školení Ministerstva životního z Prahy, kde jsme se nic nedozvěděli. To, že v našem státě peníze nejsou víme i bez těchto školení. 5. prosince probíhá řízení na stavbu přečerpávací stanici odpadních vod Cítoliby-Louny. Celé řízení Okresní úřad pozastavil pro nevyjádření majitelů pozemků, přes které výkop povede. Počátkem prosince dostáváme nabídku na nové věžní hodiny na kostele. Cena 100.000,-Kč. Nemáme. /Co kdybychom uspořádali sbírku, tak jak to často v našich dějinách dělali naši předkové. Vybereme alespoň část potřebné sumy/. 10. prosince je okresní shromáždění starostů - schválen finanční plán Okresního úřadu. 12. prosince konají valnou hromadu naši hasiči v restauraci Na rychtě, účast byla pěkná, byli tu zástupci profesionálů ze Žatce, starosta OSH, starosta sboru hasičů z Vinařic. 12. prosince večer se také konalo vyhlášení vítěze konkurzu na plynofikaci obce. Byly hodnoceny Ekostavby Louny, Stavgas Spořice a Restav Chomutov. Čtvrtá firma byla vyřazena při otevírání obálek pro nesplnění ukazatele. První místo získala firma Ekostavby Louny. Firmu tedy máme teď už je vše „jen „ otázkou peněz. 15. prosince je hostem v knihovně slečna Lenka Mračková, která vypráví o hudbě spojené s vánoci. 18. prosince se koná v základní škole besídka dětí na nových prknech, která znamenají svět, totiž pódiu a v kulisách pořízených letos v létě. 29. prosince bude ještě jednat klub zastupitelů a jsme všichni o rok starší. Obecní úřad Cítoliby přeje všem občanů hodně spokojenosti a zdraví v celém nastávajícím roce 1998.

Sedm otázek pro starostu obce pana Věroslava Richtra:

-Ohlédněte se za letošním rokem a vzpomeňte co Vás ve funkci starosty nejvíc potěšilo a naopak nejvíc zklamalo?

Na tuto otázku jsou v zásadě dvě odpovědi. Napřed vezmu ty špatné zprávy - nedostali jsme žádný příspěvek na opravu střechy zámku. Přišla záporná

odpověď na finanční krytí plynofikace, obec Chlumčany se pokouší vyvázat ze svazku našeho zdravotního střediska. Zprávy radostnější - zkolaudování přemístěného morového sloupu, činnost SHD při výjezdu na pomoc Moravě, semknutost občanů při finanční sbírce pro Moravu a práce pana Kotlína při pomoci sportovcům. K té Moravě jen ještě malou zmínku - zde se opět potvrdilo, že náš národ dovede táhnout za jeden provaz jen při mimořádných přírodních katastrofách nebo když přijde nějaký Hitler.

-Která akce Obecního úřadu Vás stojí nejvíce sil?

Nejvíce úsilí stojí investiční akce, které je třeba udělat a obec se potýká s nedostatkem finančních prostředků. Obec stanovila priority a to plynofikace, odvod odpadních vod a Dělnický dům. Nevím jak si to kdo představuje. Já zastávám názor, že nelze obec „zabít“ úvěrem na celá desetiletí dopředu.

-Co bude největší akcí v rozpočtu obce na příští rok?

Rozpočet na příští rok - šetřit, šetřit a zbytek na plynofikaci.

-Co Cítolibům přinese dokončení obchvatu? Chystá se v okolí obchvatu nějaká podnikatelská aktivita?

Lounský obchvat - jeho přínos je otázka předčasná. Výstavbu soukromých domků brzdí odvod odpadních vod. Doufejme, že se tato akce uskuteční v příštím roce z finančních prostředků Svč. vodovodů a kanalizací. Pak snad bude větší zájem o výstavbu, podnikatelské aktivity čekají zřejmě na plynofikaci.

-Budete kandidovat v příštích volbách?

Nevím. Při dnešní politické situaci těžko předpokládat, jak se situace vyvine a pak je tu také otázka zdraví.

-Co byste popřál sobě i blízkým do nového roku?

Prosím pěkně, z vlastní zkušenosti sobě i všem občanům „jenom“ zdraví. Teprve, až každý sám pozná, co zdraví znamená, si ho bude vážit a vědět co to je.

-Proč jsou u Vaší kanceláře vysazené dveře?

Vyřizování úředních věcí se bude dít přes okénko. Po posledním problému s panem Patakem, jsem se rozhodl pro přepážku. Je zbytečné, aby došlo k dalšímu incidentu.

8.prosince 1997

Přečetli jsme z kroniky Cítolib

Stavení obecního domku, neb pastoušky čp. 13 roku 1846. Stavěli vše obecní sousedi ze svých peněz. Vejloha celého stavení činí 5235 zl., přišlo na jednoho souseda 22 zl. Při tom samém domku bejvávala bruna /z něm. znamená pramen/ až k samé zdi od hospody. Zkrze přestavení toho domku přišla brána k rozboření. V tomto roce byla drahota. Žito až na 31 zl. pšence na 33 zl., ječmen na 23 zl. oves na 12 zl. To bylo přede žněma. Roku 1847 hned po žních bylo žito 13 zl., ječmen 10 zl., pšence 17 zl.

Sázení stromků podle silnice k Žatci. Stromky se koupily od vrchnosti a kůly jsme dostali šenkovaný /darovaný/, zahradník pan Fogell je vysazoval. Pro tu příčinu se stromky od vrchnosti kolupily a se vysadily, aby stromoví v pořádku sázený bylo v stejnost. /dále je několik řádků kroniky poškozeno/. Z vysazených stromků každý soused u svého gruntu užitek brát bude.

Vrchnostenské směrnice, které se týkaly zrušení roboty a poddanství v roce 1848.

Další část kroniky zabírá třístránkový protokol v němž řiditelství cítolibského panství povoluje Josefu Chotěborskému z Cítolib postavit na pozemku koupeného od Josefa Mockera, domek

Roku 1852 občané cítolibští vykoupili se z farního desátku. Toho času byl farářem důstojný pán Václav Zítek. Pak obdržel faru smolnickou.

Roku 1852 usneslo se obecnístvo /obyvatelé/ opravit svatou trojici na rozcestí u kovárny. K tomu cíli se dobrovolná sbírka zavedla a tito páni dobrodinci na tuto opravu přispěli a do knihy pamětní byli zanešeni: Josef Jindřich - představený, Antonín Kruner - knížecí důchodník, Václav Zítek - t.r. farář, Alois Čepelák - učitel, Ondřej Klimeček - knížecí zprávekce dal na své útraty okolo sochy zábradlí zhotovit, které stálo 6 stříbrných. Dále přispěli tito občané: Václav Mocker čp.55, Šedivý František čp. 54, Vincenc Lokaj čp. 49, Matěj Hornof čp. 53, Mocker Josef tr. první radní, Jan David, Holub Fr., Jan Jambor - knížecí sládek, Josef Brindler čp. 47, Hýra Fr. čp. 42, Holub Josef čp. 40, Cap Antonín, Fořt Fr., čp 11, Šlejzar Václav čp.16, Delfler Fr. kovář čp. 30, Josef Trenkler čp. 71, Bláha Matěj čp. 72, Hejk Josef čp. 23, Josef Vohánka čp. 31, Striska Gabriel čp. 18, Vojtěch Vonjek čp. 68, Kříž Josef čp. 27, Růžicka Jan, Klimeš Matěj čp. 22, Maxant Antonín čp. 15, Kerner Vojtěch - provazník čp.

22, Vaněk Vízner čp.33, Jirásek Václav, Pernet Augustin, Lím Václav, Josef Dobitzer toho roku kaplan. Sehnalo se dohromady 58 zlatých a 56 grošů.

Výlohy byly následující: Josef Jaryna kameník obdržel 54 zlatých, Josef Herynk za vystavení lešení 4 zlaté, Antonín Vohánka za práci zednickou 4 zlaté, tesařům za odbírání lešení 25 krejcarů. Dohromady 62 zlatých 25 krejcarů. Tedy se nedostávají částku 3 zlaté 29 krejcarů které se od obce zapravily.

Rok 1954 byl lífruňk /poptávka/ na koně velmi silný, takže stouply koně do velký ceny. Leckdy koně se prodávaly po 140 i 160 zlatých, to byly jezdecký koně, tažní koně pak se prodávaly za 70 a 80 zlatých. Toho roku byla vojna s Turkem a Rusem. Byla u Sevastopolu. K vojně se přidali Francouz a Angličan. Trvala až do roku 1856 z koncem měsíce ledna toho roku. Všechny mocnosti se do Frankrajchu sjely a tam pokoj roku 1856 uzavřely

Dále je v kronice zapsán převod pole mezi Jesešem Brindlerem na straně jedné a Josefem Jindřichem na straně druhé, která se udála roku 1852.

Rok 1854 ten byl spočátku značně zimavý, pak zima ulevila. Konec roku byl ale velmi zimavý, byly velmi silný mrazy a sněhu napadlo velmi mnoho a trval až do 5. března. Zvěř měla hladu tak, že všechny stromy ožrala, kde se zvěř krmila, nic ale neprospeklo. Žita byly řídký od sněhu hynuté. Jarní setí započalo 28. března. Obilí stálo ke stejné ceně. Žito mezi 25-28 zl., pšenice 28-30 zl., ječmen 17-19 zl., chmel byl prodaný to jest sklizuňk 1854 za 100 zl. centýř. Brambory byly 7 zl., 30 grošů, švestky 2 míry za 27 zl.

V měsíci květnu 1855 dne 3. bylo biřmování v Cítoliby. Pan děkan přijel z Loun a byl v Cítoliby přes noc a pak odjel do področovského kláštera. Byl přijat v celé slávě a od obecnstva zas doprovoben až do kláštera.

Roku 1854 začali jsme platit výkup desátku farního.

PAVLOVY DOPISY

z cesty kolem světa

díl 6.

Drazí rodičové,

2.11.1972

dovedu si představit, jaký strach zažíváte po přečtení mého posledního dopisu. Chci vás tímto ubezpečit, že tedy stále ještě žiji a daří se mi dobře, ba při tom

všem jsem docela zdrav. To že jsem si z jednoho výletu přinesl malárii, jsem myslím, už psal. Měl jsem štěstí, že to bylo ještě v Manaus, netrvalo to týden a byl jsem v pořádku. 21. září jsme vyrazili po obrovských přípravách konečně z Manaus a jedna loď protimalarijní služby nás vzala gratis až do Barcelos. Nechtěli jsme čekat přímo ve městě, zrovna tam řádila epidemie malarie, ubytovali jsme se tedy pod širým nebem asi tři kilometry proti proudu. Z neznalosti jsme se ubytovali na opačné straně ostrova a tak se stalo, že nás lanča /motorový člun/ minula. Po dalším dnu čekání jsme raději sjeli dolů do misie a tenkrát ve vleku obchodní lodi dorazili do Tapurunguara. Zdrželi jsme se dva dny v misijní stanici padres Salesiánů. Místní policie projevila nevšední zájem o naše papíry a přestože prohlédla a zapsala všechny možné nesmysly z našich pasportů, to že už mi čtyři měsíce neplatí vízum pro Brazil, na to nepřišli. V blízké vesničce jsme se zdrželi další dva dny v americké misijní stanici a čas jsme využili k vysmolení a zacpávání všech těch děr, kterými naše kanoe přímo oplývala. Zdařilo se mi to tak dobře, že po opětném vrácení na vodu drží dicht jako nová. Přebytné věci jsme nechali ve stanici, padre nebyl doma a tak jsme věc domluvili jen s jeho služebnou. Měli jsme v úmyslu navštívit indiánskou vesničku hluboko v pralese ležící na řece Uneuex. Bydlí tam kmen Macú /vlastně jen část velkého kmene, tahle vesnička má jen asi 50 obyvatel a vesnice se jmenuje Maloca rosada - růžová vesnice/. Už třetí den naší plavby jsme minuli poslední obydlenou chýši a dalších pět dnů cesty jsme nepotkali živou duši. O jídlo jsme se nestarali, ryb bylo dost, zvláště teď je doba sucha a vody je dost málo, za hodinu jsme měli zásobu na celý den. Už den stará ryba se nedá jíst. A tak jsme se nikdy nenamáhali lovit víc, než jsme pro den potřebovali. Jednou mě jedna velká vytrhla vlasec takovou silou, že mě na ruce prořízl kůži a to měla jenom 6-7 kilo. Příjezdem do vesnice jsme vzbudili obrovský rozruch, uvítala nás celá vesnice. Dva nebo tři indiáni umí portugalsky a tak jsme se poměrně bez obtíží dorozuměli. Po dvou dnech jsme se rozhodli navštívit další vesničku, která však už byla za vodním předělem. Den jízdy vzhůru po řece a pak dva dny pochodu skrz stezku pokud se stezkou nechá nazvat a povodím řeky Negro k další řece Boa-Boa, která už ústí do Rio Amazonas. Přítok z Boa-Boa byl však kvůli nízkému stavu vody zatarasen padlými stromy. Od této náttěvy další stanice jsme museli chtě nechtě upustit. Na zpáteční cestu už dostatečně vybaveni velkou zásobou ryb vyuzených a tak konzervovaných proti zkažení. Po dalších dvou dnech s velkými vedry vlhkého pralesa, jsme díky našemu průvodci stáli konečně u Unexi. Dolů k vesnici jsme se z úsporných důvodů, protože nám schází benzín, pádlovali. A tak se stalo, že vedle odřených zad od mého ruksaku jsem měl ještě puchýře od pádla. Výměnou proti neužitečným maličkostem /pilníček na nehty, nůžky, cukroví atd./ jsme doplnili zásoby potravin a ovoce, obzvláště banány, ananas a sladké brambory nám

přišli vhod. Pádlovali jsme po proudu už čtvrtý den, když nás potkal motorový člun jedoucí nakoupit od Indiánů přírodní kaučuk.

A americké misii nás čekalo překvapení. Naše věci zabavila policie. Šéfa policie jsme zastihli v civilu, protože byla neděle. Nejzajímavější byla jeho košile, tedy vlastně ještě před několika dny moje košile. Při předávání našich věcí bylo na první pohled vidět, že tu schází plno věcí. A když nám oznámil, že sám zabavil láhev rumu, tak toho bylo moc. Vztekle jsem se s ním pohádal a za chvíli za námi zaklaply dveře vězení. Byl jsem tedy po dlouhé době zase v lapáku. Pan polda neměl čisté svědomí a dostal strach a druhý den nás nechal opět volné. Od té doby žijeme u Saleziánů a čekáme na zprávy od policie v Manaus. Když to špatně dopadne budu meset rychle zpět do Německa. Tak přece možná budu o vánocích nebo po nich zase v Evropě. Vzpomínám na naše vánoce a nic se mi nechce ještě jednou minout naši nádhernou atmosféru vánoc. Pokud budeme pokračovat v další cestě, je jisté, že ji zmeškám a že nebudu mít možnost přát vám k vánocům. Tedy šťastné a veselé vánoce, ať vám Ježíšek hodně nadělí.

Tedy ještě jednou hezké vánoce pro vás pro všechny a šťastný nový rok.

Pavel

*Příjemné prožití vánočních svátků
a úspěšný nový rok*

Vám všem přeje

Obecní úřad v Cítolibech